Lieve Maria,

als ik aan jou denk, dan zie ik je voor me als een ondernemende jonge vrouw. Ik stel me jou niet voor als in een ver en grijs verleden, integendeel. Het is precies alsof ik jou een beetje ken. Misschien ben ik je gistermiddag wel op de markt tegengekomen bij het boodschappen doen voor het weekend. Heel gewoon ben je, denk ik eigenlijk. Niet zo deemoedig en niet zo blond en blauw als je meestal op plaatjes wordt voorgesteld. Je had immers ook best bruin of zwart of Aziatisch kunnen zijn? Maar je bent natuurlijk juist heel joods, met je zwarte haren, heldere blik, lachende mond, en vriendelijke, haast guitige ogen. Je zit met je elleboog onder je hoofd en je kijkt me aan alsof je tegen me wilt zeggen: "Je moet niet bang zijn. Je moet het leven aandurven en beamen". Waar je dat vandaan hebt hoef ik niet te vragen. Je kreeg die dapperheid als een gave uit de hemel mee, want een beetje levensmoed zou je wel nodig hebben, dacht de engel. Zachtjes voor me heen neurie ik vaak de schitterende melodie van het *Magnificat*, jouw moedige lied waarin je in één adem de Eeuwige prijst en de machtigen misprijst. Op de maatslag van dat loflied kan een mens weer voort. Ik moet je zeggen: ik bewonder je voortvarendheid, waarmee jij de groten en sterken der aarde van hun tronen wilde laten rollen, alsof jouw lied ook maar iets aan de machtsverhoudingen in de wereld zou kunnen veranderen... Dat geloof je toch zeker zelf niet? Toch moet je van begin af aan al hebben aangevoeld, dat er wezenlijk iets groots te gebeuren stond, waarvan jij de draagwijdte nog in de verste verte niet kon vermoeden, maar waardoor de rollen op dit wereldtoneel wel eens drastisch omgekeerd zouden kunnen worden. Zong je daarom alvast je liedje van verlangen, waarin je hoopt op eerherstel voor de eenvoudigen, waardigheid voor de vrouw, recht voor de armen, brood voor de hongerigen en barmhartigheid voor allen? Nam je het daarom alvast op tegen de berekenende hoogmoed, die op rijkdom troont en die voorbijgaat aan al wat gewoon, eenvoudig en menselijk is? Daarmee sta je in een oude traditie van verlangen naar het messiaanse rijk. Maar het heeft niet veel geholpen, want nauwelijks was het Kind geboren, of daar maakte de brute mannenmacht zich al weer breed en sterk, en jullie moesten met z'n drieën vluchten voor vreselijk geweld. Maar het geheim liet je niet los en je was gewaarschuwd. Intuïtief wist je, dat er iets stond te gebeuren, dat de wereldorde heilzaam om zou keren. En jij, jij stond hoe dan ook aan het begin ervan. Het overkwam je als teer geheim, waarvan je voelde, dat het goed moest zijn en dat het in je leven kwam als een gave en een opdracht. Elke vrouw die zwanger wordt zal dat meteen herkennen. Het leven wordt immers altijd ontvangen als een opdracht om het leven ook te vieren en te voeden. Maar jij kon ook het mysterie aanvaarden, dat zomaar ongevraagd in je leven binnenkwam en dat is iets wat bepaald niet aan iedereen gegeven is. Wij mensen willen immers liever zelf bepalen wat in ons leven past en wat niet. Jij koos niet zelf, er werd voor jou gekozen. Jij werd gekozen om het ontluikende messiaanse leven te dragen en te baren. En in die keuze ben je zelf gaan staan, vrijmoedig, positief en met courage. Zelf vond ik het een heel aparte ervaring om in december zwanger te zijn. Die weken van verwachting en uitzien naar het Licht hadden een heel speciale onderstroom voor mij. Het was alsof er een onzichtbare band geweven was die me verbond met jou en met het moederschap van alle eeuwen. Het is alsof je zwangerschap zo opgenomen is in een brede stroom van licht en nieuw leven. En je voelt dat het een extra dimensie heeft om je kind te verwachten in een wereld die, ook vandaag nog altijd, hunkert naar licht, heelheid en verlossing. Heb jij dat ook zo gevoeld, Maria? Ontelbare vrouwen kregen kinderen en ze zijn vergeten. Maar over heel de wereld noemen mensen jouw naam, speciaal in deze dagen. Want het Kind dat jij onder je hart droeg is buitengewoon en heeft in heel de wereld een diepe indruk nagelaten. Een Mensenzoon, die Vredevorst en Heilbrenger genoemd wordt. Hij leeft na al die eeuwen nog in zoveel harten door: een spoor van licht.

Margriet Gosker

LIEVE MARIA

